

MELANOIA: WEIDNER /DUMOULIN /GRAUPE /TERZIC

Melanoia

Budapest Music Center Rec., 2019, 53:25

Zatímco ke svému předchozímu albu *Red* si Melanoia přizvala souputnický soubor a využívala externího skladatele, tentokrát se na eponymním albu, nahraném ve studiu BMC v Budapešti v lednu 2018, projevila s veškerou samostatnou invencí a vehemencí. Zásahu na tom má především hráč na bicí a zvonkohru Dejan Terzic, autor sedmi skladeb z osmi, i pozměněné obsazení: Christian Weidner s altsaxofonem, Jozef Dumoulin u klavíru a piana Fender Rhodes a Ronny Graupe se sedmistrunnou kytarou. Prostřídávání rytmických a melodických pasáží, dramatického rozdušování a vykinžovaného rozvášnění, hledačského rozmotávání vydůrazňovaných námětů (jako *Gravity*, *New Coalescence* nebo *Trainride*) a mátořivého prolínání vytváří celek, meandrovitě rozvětvený, plný švů, a přece promotávavě jednotný. Sax většinou (před)určuje rozdivněné směřování, mžitkuje i vyzývá k loudivosti, což jistí i podehrává klavír a chvatně, až záchvatně a vyhrotilivě zrytmizuje kytara, ale jsou to Terzicovy bicí, jež si rádívě s tématy zahrávají, rozkulisovávají je, rozměňují a rozkurážovávají. Popravdě každý z nástrojů (včetně Fender piana a zvonkohry) občas zapřekvapí, zvýší napětí. Střídání rozohnělosti a útěšlivosti, rozjíždivé nepředvídanosti a neustálých návratů k predestinovaným východiskům, bezodešně svižné a houževnatě rázné, působí občas dojmem načasované záběžnosti, důležité však je, že každá skladba je svojská, někdy vrtošivě, jindy loudivě, ještě jindy vyluzovaně, suma summarum je album nicméně plné logických návazností. Nástroje se ve vůdčích rolích prostřídávají, a přece vše působí dojmem kompaktnosti. Nikdy tu nejde o jednoduchou, tím méně zjednodušenou melodii, její eventuelní zašmodrchanost však jenom posílí působivost na posluchače. Prostě před námi proběhne panoramatický sled, plný rotací, nepřeslechnutelných afér(ek) a metamorfóz. Až do závěrečného dokonání.

Z. K. Slabý